

- Arvestades volitusi, mis on missiooni juhil töötajate üleviimist käsitlevate otsuste vastuvõtmisel, ja päritoluliikmesriigi rolli lähetatud töötajate üleviimise raames, väidab apellant, et rikutud on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 lõiget 2, kuna esimese astme kohus ei täitnud otsust kohtuasjas, mille Euroopa Kohus tagasi saatis.
- Tõendeid on moonutatud.
- Rikutud on kaitseõigusi ja õigust võrdsele kohtlemisele, kuna apellanti ei kuulatud ära seoses teatavate dokumentide ja kirjalike seisukohtadega, mille nõukogu esitas esimese astme menetluse käigus.
- Rikutud on kodukorra artikli 134 lõiget 1, kuna otsustati, et apellant peab kandma kohtukulud kohtuasjas C-455/14 P, mis lahendati tema kasuks.

⁽¹⁾ ELT 2009, L 322, lk 22.

European Citizens' Initiative One of Us 28. juunil 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine laiendatud koda) 23. aprilli 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-561/14: European Citizens' Initiative One versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-418/18 P)

(2018/C 341/06)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: European Citizens' Initiative One of Us (esindajad: *barrister* P. Diamond, *solicitor* R. Kiska)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu 23. aprilli 2018. aasta otsus kohtuasjas T-561/14;
- tühistada komisjoni 28. mai 2014. aasta teatis COM(2014) 355 final;
- mõista komisjonilt välja apellatsioonimenetluse kulud ja esimese kohtuastme kulud.

Väited ja peamised argumendid

Esimene väide, et Üldkohus kohaldas vääralt ELL artiklit 117, koosmõjus ELL artikli 11 lõikega 4, ETL artikliga 24 ja määrusega nr 211/2011 ⁽¹⁾; iga komisjoni valik peab olema kooskõlas kodanikualgatuse eesmärkidega. Üldkohtu otsuses pole arvesse võetud määruse seadusandlikku eesmärki, mistõttu on see pelgalt sõnadejada.

Teine väide, et Üldkohus eksis, kui ta ei tuvastanud, et komisjoni teatises COM(2014) 355 final ⁽²⁾ ei ole esitatud õiguslikke ja poliitilisi järeldusi eraldi, nagu nõuab määrus nr (EL) nr 211/2011.

Kolmas väide, et Üldkohus ei vaadanud komisjoni teatist COM(2014) 355 final läbi nõuetekohase tähelepanelikkusega. Ta vaatas selle läbi piiratud ulatuses, mistõttu on tegemist ilmse hindamisveaga.

Neljas väide, et isegi kui Üldkohtu läbivaatamise ulatus kujutab endast nõuetekohast õiguslikku kontrolli (millega ei saa nõustuda), siis jättis Üldkohus ikkagi märkimata, et komisjoni poolt tema teatises COM(2014) 355 final toodud põhjendused vastavad ilmse hindamisvea kontrolli kriteeriumidele; *inter alia* kohaldas komisjon vääralt kohtuotsust C-34/10 Oliver Brüstle vs. Greenpeace jt ning jättis arvestamata „kolmekordse tagatise“ süsteemi mõju, mis ei anna eetilist tagatist (ja tegelikult annab liikmesriikidele ajendi alandada oma eetilist tagatist, et saada kasutada teadusuuringutele eraldatavaid vahendeid). Edasi tegi komisjon ilmse hindamisvea, kui ta leidis, et abordi lubamine on rahvusvaheline kohustus, mis tuleneb rahvusvahelise rahvastiku- ja arengukonverentsi 1994. aasta tegevusprogrammist ja ÜRO aastatuhande arengueesmärkidest; veel eksis ta oma ebaloogilise ettepanekus, et aborte soosivate ja praktiseerivate organisatsioonide finantseerimine arenguriikides aitab kaasa emade tervishoiu parandamisele, vastandina rahaliste vahendite järjest ulatuslikumale suunamisele nende riikide tervishoiusüsteemidesse, kus on pidev personali ja varustatuse puudus.

Viies väide, et Üldkohus eksis kodanikualgatuse tegevuse iseloomustamisel, leides, et selle eesmärk on pigem esitada kolm konkreetset seadusandlikku ettepanekut, kui esitada üks, mille eesmärk on loote väärkuse kaitse. Seega ei hinnanud Üldkohus neid küsimusi selles asjas nõuetekohaselt.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. veebruari 2011. aasta määrus (EL) nr 211/2011 kodanikualgatuse kohta (ELT 2011, L 65, lk 1).

⁽²⁾ Komisjoni teatis Euroopa kodanikualgatuse „Üks meist“ kohta.

Euroopa välisteenistuse 26. juunil 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 13. aprilli 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-119/17: Alba Aguilera versus Euroopa välisteenistus

(Kohtuasi C-427/18 P)

(2018/C 341/07)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Euroopa välisteenistus (esindajad: S. Marquardt ja R. Spac, *abogado* M. Troncoso Ferrer, *avocat* F.-M. Hilaire, *abogada* S. Moya Izquierdo)

Teised menetlusosalised: Ruben Alba Aguilera, Simone Barengi, Massimo Bonannini, Antonio Capone, Stéphanie Carette, Alejo Carrasco Garcia, Francisco Carreras Sequeros, Carl Daspect, Nathalie Devos, Jean-Baptiste Fauvel, Paula Cristina Fernandes, Stephan Fox, Birgitte Hagelund, Chantal Hebberecht, Karin Kaup-Laponin, Terhi Lehtinen, Sandrine Marot, David Mogollon, Clara Molera Gui, Daniele Morbin, Charlotte Onraet, Augusto Piccagli, Gary Quince, Pierre-Luc Vanhaeverbeke, Tamara Vleminckx, Birgit Vleguels, Robert Wade, Luca Zampetti

Apellandi nõuded

- tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks ja põhjendatuks;
- eelnevast tulenevalt tühistada Üldkohtu 13. aprilli 2018. aasta otsus kohtuasjas T-119/17;
- rahuldada nõuded, mille Euroopa välisteenistus esitas esimeses kohtuastmes;
- mõista käesoleva menetluse kohtukulud välja teistelt menetlusosalistelt.

Väited ja peamised argumendid

Esimese väite kohaselt on Üldkohus ametnike personalieeskirjade X lisa artikli 1 tõlgendusega rikkunud õigusnormi. Üldkohtu arvates on selle sättega pandud kohustus võtta vastu üldised rakendussätted personalieeskirjade artikli 110 kohaselt, mis käib personalieeskirjade X lisa kohta tervikuna, sealhulgas artikli 10 kohta (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 30 ja 31). Seadusandja on aga üksnes X lisa artiklis 3 sõnaselgelt pannud kohustuse võtta vastu üldised rakendussätted. Seevastu teistes sätetes nagu artikli 2 teises lõigus, artikli 5 lõikes 2, artikli 8 esimeses lõigus või artiklites 10 ja 21 on sama seadusandja ette näinud ametisse nimetava asutuse või ametiisiku kehtestatud „tingimused“ või „üksikasjalikud rakenduseeskirjad“.